

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MIHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Jurisprudența română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S.-Unite.* — Execuție silită. — Ardeal. (Lorincz Alexe cu Florian Kempf).

Inalta Curte de Casație și Justiție S. III-a. — Falimenț. — Societate în nume colectiv. — Asociații responsabili nelimitat. (Ion Berciulescu cu Banca Comerțului).

Curtea de Apel din București S. V-a. — Conversiunea datoriilor agricole și urbane. — Acțiune cambială. (Colonel Ilie Marinescu cu Vasilichia Ion Stavarachescu).

Judecătoria Oc. II Urban București. — Înjurii. Dacă trebuiesc oral făcute. (V. Vălcovici cu Ioan Florian).

Jurisprudența străină. — Căsătorie. (Cu nota D-lui D. Cotrutz).

Recenzii. — *Hugo Friedman.* Despre Tratatul de Drept Administrativ al D-lui Paul Negulescu.

Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. U.

Audiența dela 24 Noembrie 1932

Președinția D-lui D. Volanschi, Prim-Președinte

Lorincz Alexe cu Florian Kempf

EXECUȚIE SILITĂ, — INSTANȚA COMPETINTE CU ORDONAREA EXECUȚIEI — STINGEREA DREPTULUI DE EXECUȚIE AL URMĂTORULUI ART. 10 AL. I DIN LEGEA DE EXECUȚII 60/1881 ȘI ART. 31, 38 ȘI 39 DIN LEGEA MODIFICATOARE, 54/912 ÎN VIGOARE ÎN ARDEAL

Din cuprinsul dispozițiilor legii de execuție în vigoare în Ardeal, rezultă că instanța competentă cu ordonarea execuției, nu are altă îndatorire decât aceea de a verifica dacă anumite condițiuni de formă cerute de lege, pentru ordonarea execuției sunt sau nu îndeplinite, și dacă sunt îndeplinite, instanța de execuție este ținută să ordoneze execuția, la cererea celui în drept, iar dacă cel urmărit pretinde că dreptul la execuție al următorului s'a stins în totul sau în parte, urmăritul poate în vederea încetării execuției ordonate să invoace stingerea aceluia drept, sau pe calea unei acțiuni contencioase deosebite la instanța care a ordonat executarea, sau pe cale grațioasă prin simpla cerere făcută instanței care a ordonat executarea ori a celei însărcinate cu efectuarea ei, în cazul când dreptul de execuție al următorului s'a stins sau a fost restrâns

din cauză că hotărârea pe baza căreia s'a ordonat execuția a fost reformată de o instanță superioară printr'o hotărâre definitivă dată în urma exercitărei unor căi de atac.

No. 52. — Respins recursul introdus de Lorincz Alexe și soția sa în contra încheierii Tribunalului Timiș-Torontal S. I cu No. 4843/929 în proces cu Florian Kempf.

Curtea deliberând,

Asupra divergenței invitate în recursul introdus de Lorincz Alexe și soția Elena născută Malnassy în contra încheierii Tribunalului Timiș-Torontal Secția I-a cu No. 4843/929, dată în cauză cu Florian Kempf.

Având în vedere motivele I și III de casare:

I. „Bazăm recursul nostru pe art. 30 pct. 6 și 9 din legea pentru Inalta Curte de Casație și Justiție.

„Atât instanța I, precum și Onor Tribunal numai „cu violarea art. 31 pct. 1 din legea 1912: LIV „respectivă cu violarea art. 79 din legea pentru „Inalta Curte de Casație și Justiție și pe lângă interpretarea greșită a sentinței I, a putut ordona „execuțiunea cerută cu data de 26 Mai 1928;

„Articolele provocate prevăd că execuțiunea de „indestulire se poate ordona numai pe baza unei „sentințe ridicate la valoare de drept respective în baza „unei sentințe către o instanță a doua.

„Cu sentința No. 9423/1928 am fost obligați a e- „vacua imobilul ocupat de noi în timp de 10 zile „iar în caz de neexecutare a plății reclamantului da- „une cominatorii 200 lei pe fiecare zi;

„Având în vedere că, Onor Tribunal în ziua de 28 „Mai 1928, reformează sentința Judecătoriei Urbane „(vezi sentința No. 4406/1923) deci nu poate să fie „litigios, că noi am fost obligați a evacua imobilul „în timp de 10 zile socotite dela înmânarea decizi- „unei a Curții de Apel No. 4221/44/1928, iar în caz „de neexecutare a plății daune cominatorii 200 lei „pe zi;

„Având în vedere că, deciziunea Curții de Apel „No. 4221/44/1928, a fost pronunțată în ziua de 4 „Februarie 1929, iar înmănată numai în ziua de 21 „Mai 1929, deci este evident, că noi numai după

„zece zile socotite dela înmânarea acestei deciziuni, adică cu data de 1 Iunie 1929, am fost obligați a evacua imobilul din chestie, respective începând dela această dată a plăti reclamantului daune cominatorii de 200 lei, deoarece sentința obligatoare numai cu această dată a fost executabilă.

„Intre astfel de împrejurări atât instanța I, precum și a II-a, numai cu violarea dreptului material a putut ordona executarea cerută cu începerea dela 26 Mai 1928 și au pierdut din vedere că conturbarea în posesiune a fost stabilită în mod definitiv numai în baza deciziunii Curții de Apel și noi începând de la 28 Mai 1928 până la 1 Iunie, adică după 10 zile socotite de la înmânarea deciziunii Curții de Apel, am stat în imobil în baza sentinței Tribunalului No. 4406/1928 și pe acest timp la nici într-un caz nu suntem obligați a plăti daune cominatorii reclamantului;

III. „In fine atât instanța I, precum și a doua cu ordonarea execuției au vătămât această normă de drept care prevede că întrucât pârâtul în procesul de conturbare în posesiune pierde procesul, iar câștigă procesul din drept, în acest caz reclamantul din procesul de conturbare este responsabil pentru daunele, pe care au cauzat pârâtului, în procesul de conturbare. (Vezi deciziunea No. 516 Col. Dec. Grill vol. XIX. anul 1918 pag. 103). Această jurisprudență dovedește că întrucât noi am fi plătit vre-o daună reclamantului, acesta ar fi obligat a ne restitui“.

Având în vedere încheerea atacată cu recurs din care rezultă că intimatul Florian Kempf a chemat în judecată pe recurenții Lörincz Alexe și soția Elena născută Malnassy, pentru tulburarea posesiei sale asupra unei case cu locul ei situat în Timișoara; — Judecătoria I Urbană Timișoara, prin cartea de judecată No. 9433 din 19 Mai 1928, a admis acțiunea ordonând repunerea în posesie sumară a intimatului — reclamant în termen de 10 zile și cu execuție provizorie (fără considerare la apel); — totodată a fi obligat pe recurenți la plată — în mod solidar — de daune cominatorii de câte 200 lei pentru fiecare zi de întârziere; — pârâții recurenți făcând apel, — Tribunalul Timiș-Torontal Secția I-a prin sentința No. 4406 din 28 Mai 1928, a admis apelul reformând hotărârea primei instanțe și respingând ca nefondată acțiune intimatului; — în urma recursului în casare făcut de intimat la Curtea de Apel Timișoara, — această Curte Secția I-a, prin deciziunea No. C. U. 4221 din 9 Februarie 1929, a admis recursul casând sentința Tribunalului și menținând hotărârea de repoziție a primei instanțe; — recurenții introducând între timp acțiune în partaj în contra intimatului, — atât Tribunalul Timiș-Torontal prin sentința Nr. 4668/1928, cât și Curtea de Apel Timișoaras. II-a prin deciziunea Nr. 428 din 23 Martie 1929, au admis acțiunea retribuind recurenților proprietatea imobilului în litigiu;

La 5 Iunie 1929 intimatul cere judecătoriei să ordone

în contra recurenților — executare silită de îndestulare — pentru suma de 59 600 lei — sumă reprezentând daunele cominatorii datorite de aceștia pentru ne-executare — timp de 298 zile — a obligațiunei impusă lor prin cartea de judecată No. 9433/1928, rămasă definitivă; — Judecătoria I Urbană Timișoara, prin încheierea No. 9423 din 1 Iunie 1929 a admis cererea intimatului, mai puțin pretențiunile sale la procentele sumei reclamate; — recurenții urmăriți făcând „recurs“ — recte apel, — Tribunalul Timiș-Torontal s. I prin încheierea No. 4843 din 9 Noembrie 1929, a respins „recursul“ — recte apel — pe motiv că Curtea de apel prin deciziunea No. C. II. 428/1929 dată asupra partajului dintre intimat și recurenți n'a considerat pe aceștia proprietari ai imobilului în chestiune decât numai dela data pronunțării acelei decizii, iar nu din momentul turburării posesiei intimatului; că recurenții fiind obligați, prin cartea de judecată No. C. 9423/1928, a Judecătoriei I Urbană Timișoara să restabilească posesia intimatului cu începere dela data de 26 Mai 1928 sub sancțiunea plății sumei de câte 200 lei ca daune cominatorii pentru fiecare zi de întârziere, bine judecătoria a ordonat execuția de îndestulare cu începere dela această dată; că susținerea lor cum că nu mai pot fi ținuți la daune deoarece au câștigat procesul relativ la proprietatea imobilului și că în acest caz intimatul ar fi cel care le-ar datora daune. — este neîntemeiată, deoarece — zice Tribunalul — recurenții n'au cerut daune în acțiunea posesorie; în fine, nici susținerea că nu puteau fi obligați la daune cel puțin pe timpul dela 28 Mai 1928 și până la 21 Mai 1929, cât au stat în imobil pe baza sentinței Tribunalului Torontal cu No. 4406/1928 nu-i întemeiată, deoarece această sentință nu era definitivă și a fost reformată de Curtea de Apel, care a menținut hotărârea primei instanțe;

Având în vedere că, în contra acestei încheeri, părțile au făcut recurs invocând 3 motive de casare; că această înaltă Curte S. II-a, prin decizia No. 391/1930, a respins motivul 2 și ivindu-se divergență asupra motivelor 1 și 3 de casare, cu privire la chestiunea de a se ști dacă în drept mai pot fi executate daunele la cari au fost condamnați recurenții, prin cartea de judecată, dată în posesoriu, reformată în apel și menținută în recurs, când între timp a intervenit hotărârea prin care li s'a recunoscut dreptul de coproprietate asupra imobilului. Înalta Curte a trimis judecarea acestor motive în completul prevăzut de art. 15 din legea sa organică; că, acest complet făcând din nou divergență asupra aceluiași motive, — prin jurnalul No. 5962/1932, — a trimis chestiunea dedusă în divergență, în judecata Secțiunilor-Unite.

Având în vedere că prin aceste motive recurenții pretind că instanța de fond ordonând execuția pentru daunele cominatorii, pe tot timpul pretins de intimat, — a violat art. 31 punct. 1 din legea 54/1912, art. 79 din legea Curții de Casație, și a interpretat greșit deciziunea Curții de Apel, dată în posesoriu,

întrucât n'ar fi ținut seama de faptul că holărarea Judecătoriei prin care au fost obligați la plata acestor daune fiind reformată, prin sentința Tribunalului din 28 Mai 1928 și menținută abia ulterior în vigoare, prin deciziunea Curții de Apel, obligațiunea lor la plata acestor daune nu putea lua naștere decât dela data când această deciziune cu No. 4421/929, a rămas definitivă după împlinirea termenului de 10 zile, dela data când i-a fost comunicată, la 21 Mai 1929; în fine — mai pretind recurenții — ambele instanțe de fond au violat normele de drept, după care reclamantul câștigător în procesul posesoriu este responsabil față de părții câștigători în procesul de drept de toate daunele ce i a cauzat în procesul posesoriu.

Considerând că recursul de față poartă asupra cererii introdusă de intimat de a se ordona — în sensul art. 31 alin. I din legea 54/912 executarea silită a daunelor cominatorii pretinse de el, pe baza cărții de judecată No. 9433/928, devenită definitivă;

Considerând că, potrivit art. 10 al. I din legea de execuții 60/1881, cererea de execuție se rezolvă de regulă fără ascultarea părții contrare afară de excepțiunile prevăzute în acest text de lege când înainte de ordonarea execuției trebuiesc audiate părțile;

Că, din dispozițiile acestor articole și a celor la care ele se referă, rezultă că instanța competente cu ordonarea execuției, nu are altă îndatorire decât aceea de a verifica dacă anumite condițiuni de formă cerute de lege, pentru ordonarea execuției, sunt sau nu îndeplinite și anume: dacă hotărârea a cărei executare se cere este executorie, dacă a expirat termenul după care urmează a se efectua execuția și dacă execuția este cerută de cel în drept în contra a celui condamnat prin hotărârea executorie, cum și alte condițiuni similare.

Că, dacă aceste condițiuni sunt îndeplinite, instanța de execuție este ținută să ordone execuția la cererea celui în drept;

Considerând că prin recursul lor, recurenții susțin propriu zis că dreptul de execuție al intimatului izvorând din cartea de judecată No. 9433/928 a Judecătoriei I Urbane-Timișoara s'a stins total sau în orice caz în parte în urma deciziunii No. 428/929 a Curții de Apel din Timișoara;

Considerând că, dacă cel urmărit pretinde că dreptul de execuție al urmăritorului s'a stins în totul sau în parte, urmăritul poate în vederea încetării execuțiunei ordonate, să invoace stingerea acelu drept sau — potrivit art. 30 din legea execuției modificat prin art. 39 din legea 54/912, — pe calea unei acțiuni contencioase deosebite la instanța care a ordonat executarea — întemeindu se în vederea încetării sau restrângerii execuției — pe orice fapt ivit într'un timp când după normele procedurii civile el nu putea fi valorificat în procedura de proces premergătoare hotărârii pe baza căreia s'a ordonat execuția; sau pe cale grațioasă prin simplă cerere făcută

instanței care a ordonat execuția sau celei însărcinate cu efectuarea ei în cazurile prevăzute de art. 28 din legea de execuție modificat prin art. 38 din legea 54/912, adică când dreptul de execuție al urmăritorului s'a stins sau a fost restrâns din cauză că hotărârea pe baza căreia s'a ordonat execuția a fost reformată de o instanță superioară printr'o hotărâre definitivă în urma exercitării unor căi de atac;

Considerând că, deciziunea Curții de Apel Timișoara S. II a cu No. 428/929, prin care s'a atribuit recurenților prin partaj proprietatea imobilului la care se referă cartea de judecată No. 9433/928, dată în posesoriu, nu constituie un act prin care zisa carte de judecată a cărei execuțiune s'a cerut — în ce privește daunele cominatorii — ar fi fost reformată de o instanță superioară printr'o hotărâre definitivă în urma exercitării unor căi de atac;

Considerând că, deciziunea Curții de Apel Timișoara S. II-a cu No. 428/929, prin care s'a atribuit recurenților prin partaj proprietatea imobilului la care se referă cartea de judecată No. 9433/928, dată în posesoriu, nu constituie un act prin care zisa carte de judecată a cărei execuțiune s'a cerut — în ce privește daunele cominatorii — ar fi fost reformată în mod formal, printr'o hotărâre judecătorească rămasă definitivă, — în speță printr'o hotărâre dată conform art. 579 alin. ultim din pr. civ.

Că, în această situațiune, recurenții urmăriți nu se puteau prevala înaintea instanței de execuție, pe cale grațioasă prin simplă cerere, de mijlocul de apărare, la care se referă motivul 3 de casare, prin care au pretins, pe baza deciziunii de partaj, că nu mai pot fi ținuți la plata daunelor cominatorii, întrucât au câștigat procesul de drept; că, deasemenea, ei nu se puteau prevala nici de mijlocul la care se referă motivul I de casare, că în orice caz nu se putea ordona execuția pentru aceste daune decât cu începere dela data când a rămas definitivă deciziunea Curții de Apel prin care s'a menținut cartea de judecată dată în posesoriu, — aceste mijloace de apărare neputând fi valorificate decât conform art. 30 din legea execuției modificat prin art. 39 din legea 54/912 pe calea unei acțiuni contencioase deosebite, iar nu în fața instanței de execuție, pe cale grațioasă;

Că, această soluțiune se impune cu atât mai mult, cu cât în specie e constant că pe când cererea de execuție a daunelor cominatorii era pendinte în apel, executarea lor era deja efectuată conform art. 136 din legea 60/1881 — asupra averii imobiliare a recurenților, — la acea dată fiind fără indicală intabulat dreptul de ipotecă execuțională a intimatului asupra imobilelor recurenților, în baza decizului judecătorei dela 1 Iunie 1929, comunicat Secției Cărților Funduare a jud. Urbane Timișoara, la 3 Iunie 1929; că aceiași soluțiune se mai impune și pentru considerațiunea că din însăși deciziunea de partaj invocată de recurenți, rezultă că până la pronunțarea ei, intimatul avea, în calitate de coindivizar, pe lângă dreptul

de posesiune al imobilului ce i s'a recunoscut prin zisa carte de judecată și un drept de coproprietate asupra imobilului; încât în această situațiune el nu mai putea fi primit a cere înaintea instanței de execuțiune încetarea sau restrângerea ei;

Considerând că soluțiunea instanței de fond se menține pe aceste considerațiuni;

Că, așa fiind, recursul urmează a fi respins fără a se mai discuta chestiunea dedusă în divergență ivită asupra motivelor 1 și 3 de casare, — discuțiunea lor devenind fără interes.

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 2 Mai 1935

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Ion Berciulescu cu Banca Comerțului și alții

FALIMENT. — SOCIETATE ÎN NUME COLECTIV. — ASOCIAȚI NELIMITAT RESPONSABIL. — DACA POT FI DECLARAȚI ÎN STARE DE FALIMENT PENTRU DATORII PERSONALE. ART. 7, 695 ȘI 867 COD. COM.

Soții nelimitat responsabili dintr'o societate în nume colectiv, neobținând prin acest simplu fapt calitatea de comercianți, nu pot fi prin urmare declarați în stare de faliment decât numai pentru datoriile societății, iar nu și pentru datoriile lor personale, afară numai dacă se face dovadă că au calitatea de comercianți în sensul art. 4 c. com. și că datoriile au o cauză comercială.

No. 756. Admis recursul făcut de Ion Berciulescu împotriva deciziei cu No. 61931 a Curții de Apel din Craiova S. II-a în proces cu Banca Comerțului și alții.

Curea deliberând,

Asupra recursului făcut de Ion Berciulescu contra deciziei com. No. 61 din 22 Maiu 1931 a Curții de Apel Craiova Secția II-a în proces cu Soc. An. „Banca Comerțului” și alții;

Având în vedere deciziunea instanței de fond din care se constată în fapt că în urma cererii Soc. An. „Banca Comerțului” și alții, recurentul fiind declarat în stare de faliment prin sentința Tribunalului Dolj Secțiunea III-a No. 298/928, Curtea prin deciziunea supusă recursului, respingând apelul, menține sentința Tribunalului;

Având în vedere că pentru a da această soluțiune instanța de fond argumentează că întrucât recurentul la data emisiunii cambiilor pentru neachitarea cărorora s'a declarat în stare de faliment, avea calitatea de comerciant de oarece făcea parte dintr'o societate în nume colectiv, și întrucât având această calitate există și prezumțiunea că datoriile sale aveau o cauză comercială, prezumție nerăsturnată prin vre-o dovadă contrarie, bine recurentul a fost declarat în stare de faliment fiind comerciant și datoriile sale având o cauză comercială; prin consecință i-a respins apelul;

Având în vedere motivul I de casare astfel formulat

„Exces de putere, violarea și greșita interpretare a art. 7, 695 și 867 c. com.

„În urma cererii făcută de creditorii mei mai sus arătați, Tribunalul Dolj, declarându-mă în stare de faliment, am făcut apel, cerând a se constata că nu mi se putea aplica dispozițiile art. 695 c. com. deoarece n'am fost niciodată comerciant. Totuși Onorata Curte de Apel, în ședința dela 24 Martie, 1931, menține sentința Tribunalului Dolj pe considerațiunea că am căpătat calitatea de comerciant, prin simplul fapt că am fost component al unei societăți în nume colectiv și anume Berciulescu & Cristescu”, în intervalul dela 7 Martie 1927 și până la 31 Decembrie 1927, deci timp de 10 luni.

„Or, numai prin violarea art. 7 c. com. și greșita interpretare a art. 867 c. com. s'a putut ajunge la această concluzie, căci în art. 7 legiuitorul indică în mod precis persoanele care capătă calitatea de comerciant, arătând și condițiunile: „persoanele care fac fapte de comerț ca o profesiune obișnuită și societățile comerciale”, fără însă să spună nicăierea că și componenții cu răspundere nemărginită, în societățile comerciale, sunt și ei comercianți astfel încât să li se poată aplica și lor dispozițiile falimentare în caz de deconfitură personală.

„Dacă ar fi să admitem modul de a vedea al instanței de apel, ar însemna că în afară de societatea comercială, persoană cu totul distinctă de componenții săi, cu patrimoniu propriu, cu capacitate deplină, având drepturi și obligații, care singură este comerciantă. în conf. cu art. 7 să mai fie un număr de alți comercianți, după numărul componenților cu răspundere nelimitată, comercianți care nu fac fapte de comerț în conf. cu art. 3 c. com. în numele lor propriu și care pot foarte bine să aibe o profesiune obișnuită cu totul alta decât aceia care face obiectul societății respective.

„Dar, Onorata Curte de Apel, pentru a ajunge la soluțiunea dată, în afară de violarea art. 7 c. com. a dat și o greșită interpretare a art. 867 c. com. căci din faptul că legiuitorul a hotărât că falimentul unei societăți în nume colectiv sau în comandită simplă atrage și falimentul soților ilimitat responsabili, a tras concluzia că acești soți nu pot fi decât comercianți, deoarece în conformitate cu art. 695 c. com. nu pot fi declarați în stare de faliment decât comercianții care sunt în încetare de plăți pentru datoriile lor comerciale.

„Concluzia este greșită deoarece, legiuitorul prin excepție dela regula generală prevăzută în art. 695 c. com. că numai comercianții pot fi declarați în stare de faliment, a derogat hotărând în art. 867 c. com. că și soții nelimitat responsabili sunt de drept declarați în stare de faliment, aceasta nu pentru că li consideră comercianți ci pentru că în conformitate cu art. 77 al. I și II c. com. comandații și soții în societățile în nume colectiv răspund cu întreaga lor avere nu numai cu miza socială; deci numai

„pentru ușurarea lichidării activului acestor componenți, avere care deasemenea constituie gajul creditorilor societății, legiuitorul a găsit că este util declararea lor în stare de faliment, sau mai bine zis declararea în stare de faliment a patrimoniului lor odată cu patrimoniul social.

„Deci numai prin violarea și greșita interpretare a textelor sus arătate a putut Onorata Curte de Apel, să mă considere comerciant și să mențină declarația mea în stare de faliment, deși eu n'am avut calitatea de comerciant niciodată, deși datorii care au provocat falimentul meu era datorii personale pentru trebuințele mele agricole, cambiile fiind semnate numai de mine personal, nu de către societatea în nume colectiv „Berculescu & Cristescu“, din care am făcut parte în mod vremelnic, ceia ce a fost însă suficient să determine instanța de fond să-mi atribuie calitatea de comerciant“.

Având în vedere că prin acest motiv de casare se critică soluțiunea instanței de fond ca fiind dată cu exces de putere, violarea și greșita interpretare a art. 7, 695 și 867 c. com. de oarece greșit i-a atribuit calitatea de comerciant și l-a declarat în stare de faliment numai pentru simplul fapt că a făcut parte dintr'o societate în nume colectiv;

Considerând că potrivit art. 695 c. com. nu pot fi declarați în stare de faliment decât comercianții, adică acele persoane cari fac fapte de comerț, având comerțul ca o profesiune obișnuită, precum și societățile comerciale;

Că deși art. 867 c. com. dispune că falimentul unei societăți în nume colectiv sau în comandită atrage de drept și falimentul soților nelimitat responsabili, de aici nu se poate trage concluzia că acești soți sunt în mod necesar comercianți, numai prin faptul că fac parte dintr'o astfel de societate și independent de împrejurarea că fac sau nu și în mod personal fapte de comerț ca o profesiune obișnuită, de oarece, ca soți, ei nu exeroită comerțul în nume personal ci în numele societății, ca reprezentanți ai ei; iar faptul că falimentul societății atrage de drept și falimentul acestor soți, nu este decât aplicarea principiului răspunderii nelimitate a acestora, principiu care impune și declararea lor în stare de faliment spre a face posibil regresul creditorilor societății și asupra averii personale a soților, cari potrivit principiului responsabilității nelimitate, formează gajul lor general;

Că deci, soții nelimitat responsabili dintr'o societate în nume colectiv, neobținând prin acest simplu fapt calitatea de comercianți și neputând fi prin urmare declarați în stare de faliment decât numai pentru datorii societății și ca o consecință a falimentului societății, iar pentru datorii personale numai în situațiunea că s'a făcut dovada calității lor de comercianți în sensul art. 7 c. com. și a cauzei comerciale a datorii lor, instanța de fond numai cu exces de putere, violare și greșita interpretare a textelor invocate în motivul de casare a putut decide că recurentul este

comerciant numai pentru faptul că a făcut parte dintr'o societate în nume colectiv în timpul emisiunii cambiilor neachitate și l-a declarat pentru aceasta în stare de faliment.

Astfel fiind, motivul I de casare este întemeiat și deci recursul urmează a fi admis, casându-se decizia No. 61/931 a Curții de Apel Craiova Secția II-a, cu trimitere la aceeași instanță, fiind inutil a mai discuta și motivul II de casare.

Pentru aceste motive casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. V-a

Audiența de la 17 Mai 1933

Președinția D-lui Al. Costin, președinte

Colonel Ilie Marinescu cu Vasilichia și Ion Stavarachescu

CONVERSIUNEA DATORIILOR AGRICOLE ȘI URBANE — CAMBIE.—
PRESCHIMBAREA DE PLIN DREPT A SCADENȚEI.—DACĂ POATE FI
PROPUȘĂ PE CALEA EXCEPȚIUNEI PREMATURITATE ÎN ACȚIUNE
CAMBIALĂ.—ART. 11 ȘI 15 DIN NOUA LEGE A CONVERSIUNEI
DATORIILOR AGRICOLE ȘI URBANE.

Din întreaga economie a actualei legi pentru conversiunea datorii agricole și urbane cât și mai ales din cuprinsul dispozițiilor art. 11 și 15 din lege, rezultă că prelungirea scadențelor cambiilor prin efectul dispozițiilor acestei legi nu poate fi propusă și pe cale de excepție într'o acțiune cambială, de către debitorii cari ar pretinde că intră în prevederile ei, cu scopul de a obține respingerea ca prematură a acțiunii, de oarece nu instanța cambială are competența de a cerceta și judeca condițiile cerute de legea conversiunii pentru a putea hotărâ dacă un debitor intră sau nu în prevederile acestei legi, ci numai organele judecătorești anume prevăzute și după criteriul bine arătat de art. 11 al legii.

No. 69. — Admis apelul făcut de Colonel Ilie Marinescu în contra sentinței cu No. 3143/932 a Trib. Ilfov S. II com, în proces cu Vasilichia și Ion Stavarachescu.

Curtea,

Asupra apelului de față făcut de către Colonel Ilie Marinescu în contra sentinței cu No. 3143/932 a Tribunalului Ilfov Secția II-a Comercială, prin care i s'a respins ca prematură acțiunea cambială intentată împotriva intimaților Vasilichia I. Stăvărăchescu și Ioan Stăvărăchescu.

Având în vedere actele dela dosar, susținerile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că apelantul, reclamant la prima instanță, a chemat în judecată cambială pe intimații Vasilichia Stăvărăchescu și Ioan Stăvărăchescu, pentru a fi obligați solidar la plata sumei de 213.000 lei, cu procente și cheltueli, reprezentând rest din valoarea a două cambii una de 200.000 lei, cealaltă de 27.000 lei, ambele scăzute la 10 Mai 1932.

Având în vedere că Tribunalul a respins ca pre-

matură acțiunea reclamantului pe considerațiunea că Ion Stăvărăchescu, făcând cerere de lichidare judiciară și fiindu-i admisă în principiu, scadența cambiilor pe baza cărora au fost chemați în judecată a fost prelungită de drept, prin efectul art. 13 din legea lichidării.

Având în vedere că în contra sentinței Tribunalului, reclamantul Colonel Ilie Marinescu a făcut apel susținând că prima instanță numai printr'o interpretare greșită a art. 13 din legea lichidării judiciare, a putut să-i respingă ca prematură acțiunea.

Având în vedere că intimații în apel, pentru a se opune la admiterea acțiunii reclamantului, numai invoacă dispozițiunile art. 13 din legea lichidării, între timp această lege fiind abrogată, ci atât prin întâmpinare cât și prin concluziile orale și scrise se sprijină de data aceasta pe dispozițiunile art. 15 al ultim din noua lege a conversiunii datoriiilor agricole și urbane, susținând că d-sa I. Stăvărăchescu, fiind agricultor, beneficiază de dispozițiunile acestui text de lege, potrivit cărora scadența cambiilor în baza cărora este acționat se află de drept preschimbata la termenul de 1 Noembrie 1933, beneficiu care, susține cealaltă apelantă Vasilichia Stăvărăchescu, îi profită și d-sale conform principiilor care guvernează materia solidarității dintre debitori.

Considerând că într'adevăr potrivit art. 15 al. ultim din noua lege a conversiunii datoriiilor agricole și urbane, actualele cambii ale debitorilor cari intră în prezenta lege se consideră că au data scadenței la termenul de 1 Noembrie 1933.

Considerând că art. 11 din aceeași lege arată care sunt organele competente a statua asupra oricărui act, convențiuni sau litigiu încheiat sau născut din aplicarea dispozițiilor acestei legi. dând în acelaș timp prin ultimul alineat în competența instanțelor de urmărire de a judeca în orice stadiu, dacă debitorii îndeplinesc condițiunile din această nouă lege a conversiunii, pentru a putea beneficia de dânsa.

Considerând că din aceste dispozițiuni rezultă dar lămurit că pentru a putea li invoca de către un debitor, preschimbarea scadenței cambiei sale trebuie ca primă condiție ca el să intre în prevederile legii de oarece art. 15 al. II spune lămurit că se consideră schimbată scadența cambiilor debitorilor, cari intră în prezenta lege, iar constatarea situației debitorului, pentru a se putea ști dacă intră sau nu în prevederile legii este rezervată unor anume instanțe și după o anumită procedură, judecătoria domiciliului debitorului sau tribunalul situației imobilului, după cum întinderea proprietății este sub sau întrece cota de 10 hectare, și instanța de fond de urmărire în orice stadiu.

Că astfel fiind privite și împreună luate aceste dispozițiuni, ele nu pot face să apară soluția, de cât în sensul că prelungirea scadenței cambiilor prin efectul dispozițiilor art. 15 al ultim din noua lege a conversiunii, nu poate fi propusă pe cale de excepțiune

într'o acțiune cambială de către debitorii cari ar pretinde că intră în prevederile acestei legi, pentru a obține respingerea ei ca prematură, deoarece nu instanța cambială are competența de a cerceta și judeca condițiile cerute de legea conversiunii pentru a putea hotărî dacă un debitor intră sau nu în prevederile acestei legi, ci numai organele judecătorești anume prevăzute și după criteriul bine arătat de art. 11 al legii, examinat mai sus.

Că deci excepțiunea de prematuritatea acțiunii întemeiată pe dispozițiunile art. 15 al ultim din legea conversiunii neputând fi propusă de intimați în această instanță, Curtea urmează a o respinge.

Având în vedere că în fond și cu privire la suma datorată în virtutea cambiilor pe baza cărora au fost acționați în judecată, intimații nefăcând nici o altă obiecțiune, Curtea urmează a admite apelul făcut de Colonelul Ilie Marinescu și în consecință și acțiunea sa, astfel cum a fost formulată înaintea primei instanțe.

Pentru aceste motive, redactate de D-1 Consilier Siliu Rădulescu admite apelul.

Semnați: *Al. Costin, D. Cernescu. S. Rădulescu*

JUDECĂTORIA OCOLULUI II URBAN BUCUREȘTI

Audiența de la 7 Aprilie 1935

Judecător: I. Simionescu

V. Vălcovici cu Ion Florian

INJURII. — EXPRESII OCĂRĂTOARE. — DACĂ PENTRU A FI PEDEPSITE TREBUESC SĂ FIE NUMAI ORAL FĂCUTE. — ART. 299 ȘI 300 COD PENAL.

Cu toate că art. 300 cod. penal cere imperios ca injuriile să fie oral făcute, spre a fi penate de codul penal, totuși întrucât în acelaș articol, urmează mai departe cuvintele: „sau expresiuni ocărătoare“, fără a se mai adăoga cuvântul de „orale“, rezultă că legiuitorul nu a înțeles să restrângă cadrul expresiunilor ocărătoare numai la insultele exprimate oral, ci a voit prin termenul general al expresiunilor ocărătoare să cuprindă orice fel de expresiuni injurioase exprimate fie înscris fie prin grai.

No. 429. — Condamnat inculpatul Ion Florian să plătească o amendă de 200 lei în folosul Statului și 2000 lei despăgubiri civile reclamantului V. Vălcovici.

S'au ascultat D-nii avocați Rătescu și O. Teodoreanu pentru reclamant și Paul Ilescu din partea inculpatului.

Judecata,

Asupra acțiunii penale intentată de V. Vălcovici Profesor Universitar, domiciliat în București Str. Londra No. 44, prin care chiamă în judecată penală pe Ion Florian avocat din București Str. Popa Rusu No. 15, spre a fi condamnat penalicește și la despăgubiri civile pentru faptul de insultă și cuvintele injurioase

de „nemernic“ adresate reclamantului de inculpat prin scrisoarea adresată reclamantului și semnată propriu de inculpat purtând data de 29 Octombrie 1932.

Având în vedere că scrisoarea a fost depusă de reclamant în original la dosar, al căreia context este astfel „Și ieri cu ocaziunea predării cheilor dela apartament ai fost lipsit de bunăcuviință, de astă dată însă față de soția mea. Cum în acel timp nu eram acasă îți trimet pe această cale două perechi de palme ca unui nemernic“ text care este coroborat cu recunoașterea inculpatului. În fapt se constată că reclamantul a fost chiriașul inculpatului până la data de 29 Octombrie 1932. Că în acel timp și chiar la evacuarea apartamentului, raporturile dintre proprietar și chiriași din diferite cauze au fost nenormale, fapt care fără însă a fi fost dovedit de inculpat, a determinat pe acesta ca să scrie și semneze propriu scrisoarea injurioasă adresată reclamantului, care poartă data de 29 Octombrie 1932, adică după plecarea din imobil a reclamantului.

Considerând că cuvintele din scrisoarea menționată, adresate reclamantului, și anume: „îți trimet două perechi de palme ca unui nemernic“ sunt fapte injurioase comise cu intenția de a insulta pe reclamant așa cum însă și inculpatul la interogatoriul ce i s'a luat în instanță a recunoscut și menținut insulta ce a vroit să aducă reclamantului prin scrisoare și care intrunind atât elementul de intențiune cât și faptul material consumat prin aceia că, sub cuvintele de „nemernic“ și „îți dau două palme“ prin natura lor, sunt cuvinte injurioase, care expun pe cel căruia i-au fost adresate la oprobriul public, aduse la cunoștința reclamantului prin scrisoarea de la dosar și care constituie delictul prevăzut de art. 300 și 396 c. p.

Considerând că inculpatul a susținut că cuvintele de mai sus prin natura lor n'ar constitui delictul prevăzut de art. 300, 396 c. penal întrucât ele n'au fost exprimate oral așa cum cere art. 300 c. p.—, ci înscris, prin aceasta lipsește o condiție esențială delictului de insultă și ca atare dispozițiunile art. 300 și 396 sunt neaplicabile în speță.

Considerând că susținerea și interpretarea art. 300 c. p. dată de inculpat, deși în aparență pare verosimilă prin aceia că prin art. 300 contrariu de dispozițiunile art. 299 se arată că „ori ce alte injurii orale se vor pedepsi cu pedepse polițienești“ și ca atare prin acest text se cere iuperios ca injuriile să fie oral făcute spre a fi penate de codul penal, totuși, întrucât, în acelaș articol, mai la vale, urmează cuvintele: „sau expresiuni ocărătoare“ fără a se mai adăoga cuvântul de „orale“ legiuitorul n'a înțeles prin aceasta să restrângă cadrul expresiunilor ocărătoare numai la insultele exprimate oral, ci a voit prin termenul general al expresiunilor ocărătoare să cuprindă orice fel de expresiuni injurioase exprimate fie înscris, fie prin grai, fie chiar în public așa cum se arată și în dispozițiunile art. 299 c. p. cu deosebire de acest articol, că cuvintele injurioase să nu se re-

fere la un nărav sau vițiu și care formează singurul criteriu de distincțiune de aplicare între aceste două texte și nu și acela al faptului că expresiunile ocărătoare să fie făcute numai oral pentru ca penalitatea prevăzută de art. 300 și 396 să fie aplicabilă și pentru care considerațiuni interpretarea dată de inculpat art. 300 c. p. este neaplicabilă.

Considerând că în speță nici dispoziția art. 299 c. p. nefiind aplicabilă așa cum a susținut reclamantul de oare ce cuvintele de „nemernic“ și „îți trimet două palme“ adresate reclamantului prin scrisoare neferindu-se la un vițiu sau nărav, așa cum distinge art. 299 c. p. urmează a se înlătura ca atare.

Că deci inculpatul s'a făcut vinovat de penalitatea art. 300 și 396 al. 2 din c. p. care citită în ședința publică cuprinde:

Art. 300 c. p. „Orice alte injurii orale sau expresiuni ocărătoare fie chiar în public rostite, se vor pedepsi cu simple pedepse polițienești“. *Art. 396 c. p.* „Se vor pedepsi cu maximum amenzei de 25 lei și cu închisoare de la 1—15 zile. Al. 2. „Aceia care vor fi comis faptul prevăzut de art. 300 din c. p.

Considerând că în ceia ce privește pretențiunile de despăgubirile civile ale reclamantului în sumă de 100.000 lei, ori cât ar fi situația intelectuală și socială superioară a reclamantului, în calitatea sa de Profesor Universitar și fost Ministru, judecata găsin-du le exagerate le apreciază la suma de 2000 lei.

Considerând că inculpatul n'a mai fost condamnat până în prezent, face în cauză și aplicația art. 60 din c. p.

Pentru aceste motive condamnă e inculpatul Ion Florian să plătească o amendă de 200 lei în folosul statului etc.

Semnat: I. Simionescu.

JURISPRUDENȚA STRĂINA

CĂSATORIE. — Nulități. Fine de neprimire din art. 196 cod. civ. fr. (art. 178 cod. rom.). Posesiunea de Stat a soților. Act de celebrare prezentat. Aplicațiune la orice cauză de nulitate. Clandestinitate. Necompetința ofițerului de stare civilă.

Finele de neprimire din art. 196 cod. civ. fr. (art. 178 cod. rom.) tras din posesiunea de Stat a soților cu prezentarea actului de celebrarea căsătoriei, este opozabil orioarei acțiuni prin care unii din soți ar cere anularea căsătoriei din cauza unui viciu de formă de care celebrarea acestei căsătorii ar fi atinsă.

Astfel art. 196 cod. civ. (art. 178 cod. rom.) este aplicabil atnci când cererea de anulare este bazată pe lipsa publicațiunilor regulate și pe incompetința ofițerului de stare civilă.

Cass. Civ. 1 August 1930. *Gazette du Palais* 1 Oct. 1930; *Dalloz Hébd*, 1930, 505; *Récueil des Somm. de la Jur. Française* 1991 Janvier No. 1 pag. 127).

NOTA.—Jurisprudența franceză este în acest senz. A se vedea: *C. Appel Paris* 24 février 1874, *Dalloz P.* 75, 2, 5; *C. Appel Aix* 14 mai 1857, *Dalloz P.* 57, 1, 148; *Ch. Reg.* 26 juillet 1865, *Dalloz P.* 65, 1, 493; *C. Appel Bourges* 13 juillet 1891, *Dalloz P.* 92, 2, 599. Doctrina însă este divizată. După o părere posesiunea de stat acoperă, în privința soților, chiar neregularitatea rezultând din aceea că actul de căsătorie a fost scris pe o foaie volantă (*Toullier I*, No. 598; *Demante I*, No. 278 bis; *Baudry et Fourcade*, *Des personnes III* No. 1949 *Alexandresco*, I pag. 676. Alți autori sunt contra (*Durantou II* No. 251; *Demolombe I*, No. 323 și *III* No. 329; *Marcadé I*, art. 196 No. 3; *Aubry et Rau V* pag. 452 bis, text și nota 11 și par 467 text și nota 28 Edition IV-ème).

Majoritatea autorilor merge mai departe și admit că posesiunea de stat acoperă nu numai nulitățile cari pot afecta celebrarea căsătoriei, dar chiar acelea ce rezultă din aceea că ar fi fost celebrată căsătoria de un ofițer public incompetent (*Toullier I*, No. 598; *Demolombe III*, No. 328; *Aubry et Rau V*, par. 467 notele 27 și 30; *Beaudant I*, No. 280; *Colin et Capitant I* pag. 182 ed. IV-ème; *Planiol et Ripert II*, No. 220, 272. *Matei Cantacuzino I* pag. 687). Contra acestei ultime păreri sunt: *Merlin*, Répertoire, art. Mariage sect. 6 par. 2 quest. 2, 3 art. 193; *Laurent III*, 6; *Huc. II* No. 175; *Alexandresco I* pag. 678.)

D. Cotrutz

Recenzie

Paul Negulescu, prof. la Universitatea din București, *Tratat de Drept Administrativ*, vol. I fascicula I, pag. 282, editura Marvan, București 1933.

D-l Paul Negulescu începe publicarea tratatului său, mult așteptat, de drept administrativ.

În introducere, D-sa arată că această ramură a dreptului este de dată recentă, când în urma marelui revoluții franceze regimul legalității a înlocuit regimul absolutist. Arată apoi extrema mobilitate a dreptului administrativ, ceea ce constituie o caracteristică a lui și examinează enorma dezvoltare a serviciilor publice, arătând greaua sarcină a magistraților, obligați să interpreteze opera legislativă, care în această materie este incoherentă și contradicțioară.

Metoda adoptată este aceea a științelor experimentale bazată pe observație și comparație, cu adăugul studiilor sociologice și al dreptului comparat.

În primele două capitole se dau noțiuni generale despre noțiunea de drept, despre administrație și dreptul administrativ, al cărui drept supletiv îl formează codul civil.

În capitolul III, teoria serviciului public, găsim constatări impresionante cu ocazia studiului regiilor co-interesate. Astfel Societatea Copșa Mică—Cugir, rău organizată, are un aport al Statului reprezentând 90%; Industria Aeronautică produce cu 200% mai scump decât concurența străină și așa mai departe cu alte întreprinderi de tipul acesta.

Tot în acest capitol este studiat rolul Statului după doctrina individualistă și după doctrinele etatiste, între care se prenumără și statul sovietic și cel fascist, ale căror principii de organizare și funcționare sunt expuse în mod sumar, dar complet.

În capitolul VI, care tratează despre responsabilitatea puterii publice, autorul ale cărui principii sunt din cele mai înaintate, preconizează responsabilitatea Statului nu numai în materie administrativă, ca astăzi, dar și în materie judecătorească și legislativă, cu argumente care conving.

Într-o scurtă recenzie, natural nu se poate reda cuprinsul unei lucrări atât de bogate în material și în sugestii. Scopul nostru este numai de a atrage atenția oamenilor de drept asupra ei.

Stilul este curgător, iar aspectul pedant lipsește cu desăvârșire.

Avem tot dreptul să așteptăm cu nerăbdare și restul acestui tratat de valoare.

Hugo Friedmann

BIBLIOGRAFIE

A apărut în broșură, inter-santa conferință ținută la *Radio* de d-l **Andrei Rădulescu** tratând despre *Originalitatea Dreptului Român*.

E de folos mult să se citească această conferință, în care autorul pune în lumină însemnătatea și însușirile culturii noastre juridice, mai ales astăzi, când se lucrează la înlocuirea codurilor pe cari s'a întemeiat până acum știința dreptului la noi.

• • *

Considerațiuni asupra normei juridice este titlul unei lucrări de reală valoare a D-lui **Octavian Ionescu**, Doctor și Laureat al Facultății de Drept din Paris, Licențiat în Filosofie.

Cu toate că autorul arată că lucrarea prezentată nu cuprinde decât primele reflexiuni asupra acestui vast subiect, totuși ea ne oferă o înfățișare bogată a materiei tratată cu multă competență.